Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

Jeg er den gode hyrde

Joh. 10, 11

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

10de aargang — Winnipeg, Manitoba, April, 1934. — Nr. 5

JESUS ER DØREN

Tekst: Joh. 10, 1—10.

Preken paa 2den søndag efter paaske. Av pastor Ivar Saugen, Viking, Alta.

VI VET alle hvad en dør er. Vi er saa godt kjent med den at selv det minste barn, naar det kan gaa, vet aa finne veien som leder inn eller ut til barnets hjem. Og hjemmets hygge og glede har det lille barn adgang til ved aa gaa inn og ut gjennem denne dør.

Tanken paa hjemmet som en bolig med dets hygge og glede, leder mig til aa tenke paa en annen bolig—Guds bolig. Moses sier at Herren har været en bolig fra slekt til slekt. Altsaa Gud selv er en bolig, et hjem for sitt folk. Det er Guds ønske, at slik som han har været en bolig for slektene som har faatt, saa vil han også saa være en boli gfor oss. Han ønsker aa være vor bolig, vort hjem. Det er i ham vi skal bo. Det er i ham vi skal finne vor glede og hygge. Og før vi kommer til ham vil vi aldrig eie sanne glede. Vor sjel vil aldrig finne ro før vi hviler i ham. Det er som Augustin sier: "Sjelens opoldssted er Gud ord." Og Guds ord er de kristnes bolig paa denne jord.

Men hvorledes kommer vi inn i denne bolig? Det er dette spørsmaal vor tekst besvarer saa enkelt og liketil. Jesus er døren. Skal vi inn i Guds bolig, inn i Guds rike, maa vi gaa inn gjennem Jesus Kristus.

For et litet barn med barnlig tro og tillid høres dette meget enkelt og liketil ut; men for et oplyst mennske blir det mere broget. Fornuften vil ikke anta en slik tanke. Og dog sier Jesus at den som stiger over faaregjerdet eller paa nogen annen maate kommer inn i faarestien, han er en tyv og en røver. Menneskets fornuft vil aldrig bringe en sjel inn i Guds rike. Saa lenge mennesket holder sig til fornuften blir det utenfor Guds bolig.

Farisæerne kunde ikke med sin fornuft fatte hvorledes Jesus hadde helbredet den unge mann, som er omtalt i det foregaaende kapitel. Derfor forteller Jesus denne lignelse om faarene og faarehyrdene. Farisæerne var jo de ledende menn paa det religiøse omraade i Israel. De burde ha kjennskap til Guds Frelseshusholdning og Guds rike; men de stod Jesus som var døren imot. De vilde ikke anerkjenne Jesus som Mesias, som den der aapnede Guds rikes hemmeligheter for dem. De vilde inn i Guds rike, men ikke gjennem døren. De vilde ikke forlate fornuftens vei og gaa troens vei. Derfor blev de som ogsaa Jesus sa, i sine synder.

Men disse ord av Jesus til farisæerne gjelder ogsaa idag til den som vil være en leder i Guds rike paa jorden. Døren inn til denne tjenergjerning er Jesus. De som ikke gaar inn gjennem denne dør, er hvad Jesus kalder tyve og røvere. Hvormange er der ikke som idag regner med himmelen som sin lønn for kirkelig arbeide men, som ikke vil gaa gjennem Jesus som døren til himmelen. Det er likesom Jesus ingen betydning har for dem. En prest sa engang: "Enten Jesus har levet eller ikke betyr jo ingenting for mig." Hvordan denne prest med mange andre leser bibelen er mig ufattelig. Og slike prester har mange tilhengere i Kanada ogsaa. Ut fra Guds ord kan vi se at disse ledere med sine tilhengere kommer ikke inn i himmelen, saa lenge de lever i en slik tilstann. Bibelens himmel har kun en vei og det er Jesus. Ofte hører vi slike predikanter snakke vakkert og sympatisk om Guds kjærlighet, det vil si, efter menneskelig vis. Ja, man høre folk si: det er enestaaende aa høre paa; men disse folk er naturligvis ikke selv klar over frelsens vei. Et sannt Guds barn kjenner ikke en saadan hyrderøst. Hvad er det som gjør det? Jo, slike predikanter har ikke forstann paa synd og naade; ti de har aldrig gaatt inn gjennem naadens dør. Det aa daglig aa staa i naadetilstann hos Gud er ukjent for dem. Og der for blir deres forkynnelse ukjent for den som trenger naade.

En rett hyrde maa ha oplevet hvad Paulus taler om i Rom. 5te kap. "Da vi nu altsaa er retferdiggjorte ved troen, har vi fred med Gud ved den Herre Jesus Kristus, ved hvem vi ogsaa har faatt adgang til den naade i hvilken vi staar." Det er denne naadetilstann som maa bedugge hyrdens røst. Hvor naadetilstannen er en virkelighet i det daglige liv, vil ogsaa røsten lyde saa faarene forstaar. Hvor hyrden gaar efter føde der vil han ogsaa bringe faarene sine. En rett hyrde, altsaa, gaar inn gjennem døren, gaar inn i naadetilstannen, lever der, og leder sine faar inn, saa at de ogsaa kan finne føde.

Da Jesus hadde talt denne lignelse, forstod de den ikke. Derfor forklarer han hvad den enkelte behøver aa forstaa av denne lignelse, ved aa si, at han er doren til faarene. Jesus er adgangen til faarestien. Han er adgangen til Guds rike. Han er adgangen til himmelen, og nu, kjære, leser hvem vil ikke til himmelen. Jo, dit vil alle folk. Der er en trang i alle hjerter efter aa naa himlen. Der er ingen som vil fortapes. Bibelen forteller oss også at det er Guds vilje at alle mennesker skal bli frelst. Blir da alle frelst? Nei, langt ifra. Hvorfor ikke? Fordi de ikke kjenner Guds frelsesvei. For nogens vedkommende gjelder det at de ikke vil kjenne veien. Andre har ikke kunnskap om hvorledes Gud frelser mennesker. I de fleste tilfeller vil mennesker frelse sig selv, det vil si, de vil frelses efter deres eget syn eller forstann paa frelsen. De vil tyde Guds frelsesvei efter deres eget lunefulde og skiftende sinn. Gud har aldrig lovet aa frelse paa denne maate. Hvis det er sannt, saa er Guds ord ikke en aapenbaring og vi kan likesaa gjerne legge bibelen paa hylden sammen med andre fortellingsbøker. Men fordi bibelen er Guds aapenbarringsvei om frelse, saa maa vi folge den skal vi bli frelst. Vo egen opfatning eller fornuft kan ikke lede oss inn til Gud. Guds ord alene. Og Gud vei til frelse er gjennem Jesus.

Jesus er døren. Aa saa liketil! Likesom du, kjære leser, gaar inn i ditt eget hjem gjennem døren, saa maa du ogsaa gaa inn gjennem Jesus til Guds rike. Jeg er døren sier Jesus, den som gaar inn gjennem mig, han blir frelst. Veien til himmelen er og altid blir gjennem Jesus. Veien til fortapelse er og altid vil bli utenom Jesus.

Idag staar Jesus som den aapne dør og venter paa syndere. Syndere i alle aldre. Syndere av alle slags. Han venter paa dig som ennu ikke er kommen. Alle som kommer frelser han. Alle som kommer og bekjenner sine synder—tilgir han. Alle som kommer—gir han rett til aa kaldes Guds barn. Alle som kommer—flyttes inn i naadetilstanden — Gud blir deres himmelske far Gud blir deres glede. Og saa faar de vederfare sannheten av ordene Moses talte: "Herre, du har være en bolig fra slekt til slekt." Og Jesus er døren.

Amen.

PAASKESANG.

Av Pastor I. C. Dahl.

Mel. Venner se hvor tiden iler.

Søk den fred som Jesus giver,
Naar han hjertet faar.
Salig høitid det oss bliver,
Jublende vi gaar.
Kjare venner la oss bøie
Oss i ydmyghet,
Ned for Herren i det høie;
Bed om paaskefred.

Gud tilbyr oss paaskeglede
Som skal vare ved.
La oss ikke sørge, græte
Men til fest bered.
Lytt til Aandens stille kalden,
Kom blott til din Gud.
Om du er fra Herren falden,
Hør nu frelsens bud.

Av din naade mot oss arme
Hør oss, Fader kjær!
Over oss du dig forbarme,
Daglig med oss vær.
Jesus er vor Julegave,
Ham vi eie maa.
Paaskefryd i ham vi have,
Skal i himlen staa.

Ham alene elske, eie,
Altid her vi vil;
Løfterne de er vort leie.
Hjelp oss Gud dertil!
Du oss Herre kunsten lære
Dig aa stole paa.
Saa at vi ditt folk kan være
Du vor sjels attraa.

Paaskefred til vore kjære
Til vort folk i Nord!
Og til alle dem som ære
Kristi navn paa jord.
Dann din kirke her paa jorden,
Før den sikkert frem,
Efter frelsens hellig'orden
Til ditt himmelhjem.

Der blant engler vi skal synge
Guds og Lammets sang.
Seierspalmen glade svinge
Evigheten lang.
Aldrig mer oss ont skal skrekke,
Ikke synd og savn
Skal i evighet oss rekke,
Hist i fredens havn.

Hellig hjemve.

Jeg har lyst til aa fare herfra og være med Kristus; ti dette er meget, meget bedre. — Filip. 1, 23.

Det burde vel være med oss alle, som tror paa Kristus, slik som det var med apostelen Paulus: han hadde hellig hjemve. Men dog gjør vi den erfaring — hos oss selv og hos andre — at tanken paa aa skilles herfra er oss ubehagelig.

Vi vil gjerne hjem til Jesus. Tanken paa faderhuset der oppe, paa himmelen, er oss festlig og liflig.

"O hvor svinder da min ve
bare ved derop aa se!"

Men saa er det døden! Bare vi kunde slippe aa avklædes, men med engang bli overklædd (2. Kor. 5, 4). Vi gruer for avklædningen. Og det er jo ikke aa undres over. Døden er den lønn, som synden gir (Rom. 6, 23). Vi har sett dens gru. Vi har sett mennesker dø tomme for tomme, stykke for stykke — under usigelig smerte og elendighet. Hvad skal bli oss tildel under en slik avklædningsprosess? spør vi bange.

Aa — la oss forsøke aa jage alle disse unyttige tanker bort! Er vi Guds barn, er vaare tider i Herrens haand (Salme 31, 16). Han faar sørge for oss og stelle med oss i døden som i livet. Stille for hans aasyn! — La vaart liv henge i en tynn traad, det er Herrens sak aa klippe den over. Det er kristelig uforstandig aa gaa og grue for ting, som er Herrens og ikke vaare. Men la oss heller glede oss til, hvad Herren har beredt for oss, det som øie ikke saa, som øre ikke hørte, og som ikke er opkommet i et menneskehjerte, det som han har beredt dem, som elsker ham (2. Kor. 2, 9). Vi har lov til aa lenges derefter; vi har lov til som apostelen Paulus aa ha hellig hjemve.

Og vi vil huske paa Herrens forjettelse om, at han gir sine evig liv, og de skal aldri i evighet fortapes, og ingen skal rive dem ut av Herrens haand. Faderen, som har gitt ham dem, er større enn alle, og ingen kan rive dem ut av Faderens haand, han og Faderen er ett. (Joh. 10, 28—30).

Som en Guds mann har sagt: "Salige er de, som har hjemve; de skal komme hjem." Ja, og Gud skje lov! — *Prytz.*

To dødsleier.

En læge forteller: En natt blev jeg vekket ved at det blev banket voldsomt paa ruten; min nabo var blitt rammet av et apoplektisk tilfelle, og hans familie ønsket at jeg kom. Den syke var en høitstaaende embedsmann, men en slave av korstpill, og ogsaa denne natt hadde han med sine venner sittet ved spillebordet til kl. 2, da sykdommen plutselig rammet ham. Mannen led forferdelig i sin dødsangst; tungen var lammet, men den dypeste redsel lyste ut av hans øine og en liten stund efter mitt komme gikk han bort. Hvilken ferferdelig ende paa et gudløst liv var det ikke, og ennu forferdeligere aa gaa inn i evigheten efter aa ha forkastet Guds naade i Kristus.

Omtrent samtidig saa jeg til en fattig vever. Efter en lang og smertefull sykdom som han hele tiden hadde baaret med en for mig dengang ufattelig taalmodighet, nærmet døden sig øiensynlig. Han var dog selv den som bragte dette emne frem, og talte om sin utgang fra denne verden uten angst, stille og glad, næsten som et barn som forventningsfullt ser hen til juleaften. "Jeg er fullkommen trøstet," vidnet han til sist, "jeg eier i Kristus mine synders forlatelse."

Naar jeg siden har staatt ved døende som har vidnet om Guds fred og seiren ved Jesus, har jeg ofte maattet tenke paa denne vever og den forunderlige fred som opfylte ham. Og nu er ikke blott jeg, men "hele mitt hus" kommet til troen paa den frelser som døde og opstod for syndere, og med inderlig glede ser jeg hen til den dag da døden for mig skal bli inngangen til alltid aa være med Herren.

Tro og forstaa. ......

Om jeg bare forstod, saa skulde jeg nok tro, men det er saa meget som er uklart og ubegripelig for mig, og derfor kan jeg ikke tro —

— Men er det ikke saa meget annet som er uklart for dig i livet, i naturen, i verdensrummet?

— Ja, naturligvis er det meget som jeg ikke begriper der ogsaa.

— Og enda lever du, er glad og fornøiet i den verden som omgir dig, skjønt du ikke begriper en tusendel av dens undere og hemmeligheter.

— Ja, selvfølgelig, men nu var det spørsmaal om det religiøse, om bibelen, om Gud og om Kristi lære.

— Men kunde du ikke tenke dig at det kunde gaa dig paa samme maate ogsaa i den aandelige verden, i Guds rikes underbare verden? Lev dig bare inn i den!

— Det gaar saaledes til, at naar du i tro aapner dig for den, saa aapner den sig ogsaa for dig. Peter viste frem den rette nøkkel til Guds rikes port, da han sa: "Vi tror." Det er dette vi ogsaa maa gjøre. Da aapner porten sig, vi faar se inn i dette underfulle rike, og da kan vi fortsette med et jublende: "vi forstaar!"

Først tro og siden forstaa, det vil si troen fanger saa meget av aapenbarelsens lys, at der kommer lys til din forstand og ditt sinn. Du faar ditt syn igjen, saa du kan faa se det klart som før var dig ukjent, uvant, mystisk og mørkt.

Først tro. Naar hjertet faar hvad det behøver, saa faar forstanden sitt, følelsen sitt og viljen sitt. — *Efr. Rang.*

Indre og ytre misjon.

Ved indremisjonen forstaaes alt maalbevisst arbeide for aa vekke og dra til Kristus paa den gamle kirkegrunn. Dette er like viktig som aa utstrekke Guds rike til de folk og egne hvor det før ikke er grunnlagt. Aa forkynne evangeliet paa nye steder blir vi engang ferdig med, men en ting blir vi aldri ferdig med paa denne jord — aa innføre kristendom i kristenheten. Dette er om mulig mer enn nogensinne nødvendig i vaar tid, hvor vi staar overfor en optrekkende antikristelig virksomhet i forbindelse med den utbredte humanistiske livsinnstilling.

Saaledes blir indre og ytre misjon til syvende og sist ikke saa svært forskjellig. Verden deler sig ikke lenger som for en menneskealder eller to siden i kristenhet paa den ene side og hedenskapet paa den annen. Verden deler sig nu i et gammelt

(Fortsættes paa side 2)

HYRDEN
Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.
Rev. Johan Hilland, Editor.
3723 Victoria Ave., Regina, Sask.

Published monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All contributions, changes of address, and money for the paper kindly send to
Rev. J. J. Akre, Manager,
Melville, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the Rundschau Publishing House, Winnipeg, Man.

EDITORIAL

Fra brevskuffen.

Hyrdens forretningsfører har igjen været vennlig aa senne oss nedenforstaaende uttalelser om bladet vort. Tør vi tro at Hyrden staar foran en blomstringstid? Er vi paa veien til det annet tusen abonnenter? Legg merke til brevet fra S. F. "Har netop sett Hyrden i sin nye dragt. Det var et gjilt ombytte. Hr. O. Aa. sa: "Ja, nu skal jeg abonnere paa Hyrden." Altsaa maa S. F. ha vist Hyrden til Hr. O. Aa. Og han fattet beslutning om aa bli abonnent. Ja, det er slik det foregaar. Den ene forteller det til den annen og saa kommer resultaterne likesom uten nogen anstrengelse. Vi er absolutt imot alt som heter sladder. Men vi er ikke imot at dere "sladrer" gode ord om Hyrden. Fortell, fortell at du liker bladet og skaff oss en ny abonnent. — *Red.*

* *

"Hyrden is a real little missionary. My, how I have enjoyed that paper and still do! It always has such well worth-while material, and one feels very refreshed from the comforting and uplifting articles it contains." Mrs. L. W. G. E.

* *

"Det er med glede at jeg nu har anledning til aa senne en dollar som betaling for Hyrden. Maatte den gode Hyrde faa komme inn til mange hjerter." O. S.

* *

"Siste Hyrden kom i ny dragt. Baade typene og formatet ser bedre ut enn før, og saa er prisen gaatt ned til det halve. Dette haaper jeg vil gjøre sitt til at der blir mange flere abonnenter." O. J. M.

* *

"Har nettop sett Hyrden i sin nye dragt. Det var et gjilt ombytte. Hr. O. Aa. saa: Ja, nu skal jeg abonnere paa Hyrden. Saa jeg senner herved pengene." S. F.

* *

Ja, endelig har jeg faatt skrapet sammen $2.00 saa jeg kan betale min gjeld til Hyrden som skulde været betalt for lenge siden. Jeg liker bladet riktig godt, kan ikke være det foruten. Det er en stor trøst og hjelp paa mine gamle dager aa sitte i all ro og lese disse dyrebare sannheter."
En ringe søster i Herren. Mrs. C. B.

* *

"Hyrden slo meget godt an hos mig nu i sin nye form. Og indholdet syntes meget bedre ogsaa; men det maa vel være en feiltagelse fra min side, dog det var nu indtrykket jeg fikk av siste nummer."

* *

Blir det kvinnelige prester i Norge? Fra aar til annet har spørsmaalet om kvinnelige prester dukket op i Norge. Denne gang ser det ut til at saken har faatt en meget allvorlig og ingaaende behandling baade i pressen og i storinget. Ja, Odelstinget har vedtatt justitskomiteens instilling om at kvinner ogsaa skulde faa adgang til presteembeder. Lagtinget har forkastet forslaget med en stemmes overvekt; men saken skal ennu engang stemmes over og da er det jo vanskelig aa si, hvordan det vil gaa.

En av de ivrigste forkjempere for kvinners adgang til de prestelige embeder er Erling Bjørnson, sønn av Bjørnstjerne Bjørnson. Han krever likhet for loven. Han mener at kvinnen har ofret mest for nestekjærlighet og barmhjertighet. Og hvem er det som fylder kirkene? spør han. Er det mennene eller kvinnerne? Det gamle maa vike for det nye.

Vi skal tillate oss aa gjengi endel uttalelser i denne anledning av fremragende menn og kvinner i Norge. Disse uttalelser er hentet fra Minneapolis Tidende. Biskop Lunde har uttalt at han synes det er haardt hvis Storinget vedtar en slik lov stikk i strid med uttalt ønske fra kirkens menn og kirkelige institusjoner.

Biskop Fleischer i Bergen sier: "Kvinder har før optraadt som forkyndere og sjelesørgere til alle tider, saa i realiteten har det jo ikke saa meget aa si, og jeg tror ikke der vil bli tale om at kvinner vil bli prester i statskirken."

Ehv. kirkestatsraad Trædal: "Dette med kvinnelige prester er ikke modent nokk ennu i det norske folk. Det norske folk vil staa uforstaaende overfor kvinnelige prester — det vil vekke mishag."

Forfatterinnen fru Barbara Ring: "Av ti prester er knapt en god taler. Blant kvinner er der endda meget færre. Personlig maa jeg si at jeg altid har tenkt mig, og formodentlig altid vil komme til aa tenke mig, en mann — en virkelig mann: sterk til aa ta ansvar, stortenkt og mild i sine domme, et barn i sin tro og en stridsmann for det gode, som den rette representant for Gud."

Fru Petra Fleischer, biskoppens hustru: "En kristen kvinne kan tale Guds ord; men hun kan ikke beklæde en prestestilling. Det første gjør hun fordi hun er en personlig kristen og derfor har den oplevelse og erfaring som berettiger henne til aa frembære vidnesbyrdet. Men der er et langt sprang fra dette til aa beklæde en offentlig stilling som ordinert prest."

Den bekjente svenske forfatterinne Selma Lagerløf har ogsaa været spurt ut i denne anledning. Hun mener at kvinnen eier alle de egenskaper som er nødvendig for aa bli en god ordets forkynner.

Anna Larsen Bjørner, den bekjendte danske skuespillerinde som blev evangelist, menner at man bør rette sig efter skriften. Den lærer at kvinnen kan være et vidne om evangeliet, men ikke ha den ledende og lærende stilling indenfor en menighet, ikke som Guds ords lærer staa over manden i sitt offisielle embede. Der var ingen kvinnelige apostler, forstandere eller eldste i den første menighet."

Organizationskomiteen rapporterer. Den komite som blev valgt paa kirkemøtet i 1932 til aa undersøke kirkens forfatning og reglement har nu fremlagt sin rapport til kirkemøtet i 1934. Komiteen bestaar av følgende medlemmer: L. W. Boe, T. F. Gullixon, J. R. Lavik, J. O. Tweten, A. E. Anderson, J. N. Jacobson og G. M. Bruce. Det vil bli formeget aa gjengi denne rapport i sin helhet; men vi skal ta med paragraffen om *distriktsforandring.* Inanledning dette omstritte punkt, foreslaar komiteen følgende:

1. At distriktenes antal inden de Forenede Stater nedsettes til fire.

2. At disse distrikters grenser bestemmes efter at kirkemøtet har behandlet denne sak.

3. At i tilfelle antallet distrikter nedsettes til fire, skal distriktspresidenterne vie hele sin tid til embedet.

4. At det engelske distrikt opheves.

5. At distriktpresidentene første gang velges av det kommende kirkemøte under en plan foreslaatt av komiteen forat undgaa forviklinger og ubehageligheter. De provisoriske presidenters embedstid utløper den 31. desember 1937.

6. At Canada Distrikt efter et tidsløp paa ti aar betragtes som uavhengig av Den Norsk Lutherske Kirke i Amerika. Imidlertid loves Can. Distrikt et bidrag paa $20,000.00 for det første aar, et beløp som reduseres med $2,000.00 pr. aar intils ti-aarsperioden er utløpet. Samfundet nominerer og Canada Distrikt velger den første president under denne ordning for en embedstid paa seks aar, hvorefter Canada Distrikt har utelukkende rett til selv aa velge sin president. Under de nevnte ti aar fører Den Norsk Lutherske Kirke tilsyn med arbeidet i Canada paa samme maate som innen De Forenede Stater.

Vi skal holde oss fra aa komme med nogen kommentar til den siste post i denne paragraff, nemlig om Canada Distrikt. Det kunde dog ha sin betydning at denne sak blev drøftet i Hyrdens spalter og vi skal derfor tillate oss aa anmode de interesserte om aa komme med sine pro og contra.

Augustanasynodens Evangeliske Lutherske Canada Conference har holdt sitt aarsmøte i Regina i dagene 4de til 8de april. En rekke prester og delegater var samlet under møtet. Ved en enkel men høitidelig gudstjeneste blev den nye prest for menigheten i Regina insatt i sitt nye kald av Augustanasynodens president Dr. G. A. Brandelle. Den nye prest er en ung mann, hvis navn er G. Emanuel Bjørk. Pastor Bjørk er født i Naban, Punjab, Indien, hvor hans far var missionær. Menigheten i Regina er den samme som pastor H. L. Urness betjente i sin tid, men som nu er gaatt over til Augustanasynoden. Den holder sine møter i Orange Hall, Albert Street.

Fra Arbeidsmarken Vor.

(Hjelp oss aa gjøre Hyrden interessant ved aa senne oss nyheter).

Minnekrans for nylig avdøde Christian Sukke av Brancepeth, Sask. Fra Søndagsskolen og Bibelklassen i Weldon menighet, past. J. P. Tandbergs kald, indsendt til Hyrden ved S. C. Olson $4.00. Fra kvinneforeningen og Søndagsskolen i Parkside, Sask., past. C. L. Dalsiedes kald, indsendt ved A. K. Field $5.00 til Hyrden.

"De forstandige skulle skinne som himmelhvelvingen skinner, og de, der føre mange til retferdighet, som stjernerne, evinndelig og altid." Dan. 12, 3.

* *

Prince Albert Kreds av Den Norsk Lutherske Kirke i Canada holder sitt vaarmote for 1934 i Bagley, Sask., fra 29. juni til 1ste juli. Samtaleemnet blir Es. 48, 17—22. Aapningspreken holdes av pastor O. L. Falkeid, Meadow Lake, Sask. Samtalen indl. av pastor C. L. Dalseide, Parkside, Sask. Hoimessepreken ved pastor J. P. Tandberg, Weldon, Sask. Da pastor A. M. Vinge nu har antatt kaldet fra Bagley blir det ham som forretter for alteret.
T. J. Langley, form.
I. C. Dahl, sekr.

* *

Presterne G. Ostrem og K. O. Kandal samt Mr. Knut Heggestad holdt endel møter i Robsart, Sask., den 13.—15. mars. Likeledes et mote i Spring Valley menighet.

* *

White Valley menighets ungdomsforening, pastor Kandals kald, besluttet paa sit mote den 11te mars aa yde $30.00 til menighetens kasse. (Prestelønn.)

* *

Formand Akre besøker Nord-Saskatchewan. Den 27de mars til 3dje april besokte Formanden pastor I. C. Dahl's kald og holdt visitas og preket paa folgende steder: i Bapaume Sjærtorsdag hos hr. Frogner; i Medstead Langfredag hos past. Dahl; i Robinhood paaskedag form. og i Zion hos M. Mark om efterm. Der var godt fremmøte alle steder.

* *

Medstead menighet har kjøpt gravplas tre kvart mil nord fra byen og kirkelot i byen. De holder nu paa aa kjøre tømmer til kirken som man akter a bygge til sommeren.

* *

I Spiritwood har past. Dahl holdt flere gudstjenester og der er utsikter til aa faa samlet vort folk ogsaa paa dette sted.

* *

Pastor O. L. Falkeid har holdt endel møter i pastor Tandbergs kald og har besøkt missionsstrøket ved Crooked River og østover til Chelan hvor flere av vort folk skal ha bosatt sig.

* *

Pastor J. D. Runsvold har resignert som prest ved Betlehem kirke, Portland, Oregon. Hans gamle halsonde er brudt ut igjen, og han reiste nylig til Mayo kliniken i Rochester, Minn.

* *

Zion menighet, past. I. C. Dahls, kald er organisert med 20 medlemmer, 100 sjeler, og har kjøpt gravplas og skal bygge kirke 4 mil nord fra Robinhood, Sask. Tømmer er hugget og bragt til sagmøllen for kirkebygningen. Kvindeforeningen har samlet penger til kjøp av kirketomt og til aa betale for sagningen av tømmeret.

* *

Formand Akre besøkte Prince Albert Palmesøndag og hadde gudstjeneste i Spruce Home formiddag og i Prince Albert om aftenen. Der var godt fremmøte begge steder. Spørsmaalet om hvad disse to menigheter kan gjore for aa kalde prest og faa mere betjening, blev drøftet.

SANFUNDSSAKER

Dørene er aapne.

Vore menigheter er atter opfordret at optage offer til samfundets gjøremaal. Det er Herrens sag. Det er sjæles frelse det gjælder. Vi burde anse det, som vor pligt at ofre nu i fastetiden. Vi taler meget om offer. Herren forlod sin himmel forat komme her ned for at ofre. Han gav sit liv, han gav alt. Lad os ikke glemme dette i fastetiden.

Herrens disciple og vidner ned igjennem tiderne har ogsaa ofret. De glemte ikke Herrens befaling, at gaa ud i al verden og gjøre alle folk til disciple. De var lydige mod Herrens kald og befaling. Er det saa med os? Kan vi ikke gaa i egen person er der dog mange anledninger for os at være med. Vi kan bede høstens Herre, at sende arbeidere ud i den store høst. Det er Herrens vilje, at vi skal være med og lægge vore gaver paa hans alter.

Gud har ogsaa velsignet vort folk med mange timelige gaver. Han vil vi skal bruge dem i hans tjeneste her paa jord. Guds ord og Herrens sakramenter har altid været til stor velsignelse. Ingen er bleven fattig fordi han har givet til Herrens gjerning. Gudfrygtighet er nyttig for alle ting.

Vor arbeide har heller ikke være forgjæves. Der kommer opmuntrende beretninger fra missions marken, at arbeidet gaar frem med mange sjæles frelse. Dørene er aabne for evangeliets glade budskap. Store anledninger har vi her i vort eget land. Vi trænger arbeidere. Mænd har vi, men vi mangler midler. Lad os opløfte vore øine og se at markerne er hvite til høsten. Snart er vor arbeids dag endt. Lad os alle være tro i vort kald og gjerning til Herren kommer.

Nu har vi fastetiden og den salige paasketid. La os skride til handling NU.

Sølvet og guldet Herrens er, —
Du er ei mer end laantager;
Nu kommer Gud med det begjær;
Giv mig, hvad selv du behager;
Herre min Gud, hvor du er mild,
Tag du af laanet, hvad du vil,
Selv er du rigdommens kilde.

— *A. K. Gaard.*

Indre og ytre misjon.

(Fortsat fra side 1)

og moderne hedenskap paa den ene side og en stridende kirke paa den annen. Paa denne maate utlignes forskjellen mellem indre og ytre misjon, utviklingen understreker at ytre og indre misjon ikke er konkurrenter — men kombattanter.

Det ene fornødne for indre og ytre misjon er at det er misjon i misjonen. Misjon betyr utsendelse, misjon er ikke det selvtalende og selvvillende. Misjon er det gudvillede og gudvirkede, mennesket maa i sin gjerning føle sig sendt av Gud. Vi har en ulykkelig tilbøielighet til aa gjøre for meget av stillasene naar vi skal bygge Guds bygning, saa den menneskelige geskjeftighet og ytre organisasjonsform kan komme til aa danne stillaser som skjuler Guds bygning. Vaar opgave er aa innstille oss saaledes at Gud kan bruke oss til aa virke det som ikke er av mennesker. Det aller meste gjør forøvrig Gud uten mennesker. Vaar innsats er ganske forsvinnende i forhold til alt det Gud gjør ved sin store, allmektige verdensstyrelse. Det at vi er det av Gud villede og Gud virkede en indre og ytre misjons første paragraf. I vekselvirkningen mellem indre og ytre misjon ligger en rikdom av opdragende og velsignende tanker, en rikdom av kristendommens beste fremaddrivende krefter.

— *Skovgaard-Petersen.*

Pensionen.

Pensionskassen er i daarlig stand. Mange av de pensionsberettigede prester og presteenker er i nød. Efter grundig overveielse fant man paa aarsmøtet i 1932 at der vilde trenges fra menighetene $80,000.00 for aaret 1934 for aa hjelpe dem som har arbeidet haardt i kirkens tjeneste, men som nu sitter igjen gamle og utslitte med litet eller intet av jordiske midler. Det blev enstemmig besluttet aa be om dette beløp.

Samfundet har gjentagende anbefalt at indsamlingen til kirkens gjøremaal bør ske hvert kvartal minst. Efter som vi nu har begynt paa første kvartal for dette aar la enhver av oss gjøre en anstrengelse saa at en fjerdedel av de $80,000.00 kan samles. Dette er en nødvendig sak. Et løft fra enhver menighet vil bringe stor hjelp og glede. — *A. J. Bergsaker.*

Referat fra Indremissionsmøte.

Central Alberta Norsk Luth. Indremissionsforening holdt et tre dagers samtalemøte i Donalda, Alta., pastor Johan Rodviks kald 9—11 mars.

Emnet for samtalen var "Tre—sidig vekkelse." "Vekkelse", "Frigjørelse", og "Kjennetegnet paa en sann kristen." Pastor G. M. Trygstad, pastor Gjerde og Asbjørn Nyheim var hovedtalerne. Desuten var der flere lægefolk som tok del.

Frigjørelsen blev gjenstand for livlig samtale og optok den meste tid. Jeg tror det vil være godt om vi oftere tar op slike emner til behandling ved vore kirke- og missionsmøter. Ikke alle kristne er klar over hvad det er aa være frigjort. Selv gikk jeg i mange aar i mørke paa det punkt. Og nu i vor tid er det saa mange slags lærdomsveir, saa det trenges at basunen faar en klar lyd ogsaa fra vor leir.

Paa vort møte i Donalda var det nogen som mente at en frigjort kristen maatte være en seirende kristen, altsaa ha seier over all bevisst synd. Dermed menes synd som trykker ens samvittighet. Andre mente at dette var reformert syn og av den grunn var farlig. Naar har vi en fuldkommen seier over synd? Men alle var enig om at Kristus er vor frigjører og frigjørelse. Desuten blev det holdt frem at Kristi verk *for oss* er grunnvollen hvorpaa vor frigjørelse hviler. Men at Kristi verk *i oss* ogsaa horer med til et frigjort liv; men dette er begrenset paa vor side, omend fuldkommen paa hans side.

Maalet for Kristi verk i oss maa være fullkommenhet! Full seier over all synd. Vi tør ikke slaa av paa maalet, selv om vi kommer tilkort som vi nokk desværer gjør.

Vi bør gaa frem fra seier til seier eftersom dagene gaar. Den fulde seier faar vi naar bi er kommet ut av forkrenkelighetens land og inn i herlighetens rike.

Kjærlig hilsen til brodre og søstre i Herren — *Eilert Knudtson.*

Formand Akre takker.

Ianledning min 71de fødselsdag vil jeg herved faa senne min hilsen til alle Hyrdens læsere med salme 252 i Landstads salmebok. Og til eder alle som baade privat og offentlig har bragt mig eders lykønskninger sier jeg hjertelig takk. Særlig vil jeg takke redaktør Hilland for den overraskelse han beredte mig ved aa presentere mig for Hyrdens læsekreds med det veltrufne billede og de vakre ord som baade han og de andre ledsaget det med. Det er noget uvant for oss her i Canada at nogen blir vist nogen særlig opmerksomhet hverken ved den ene eller den annen begivenhet, saa om jeg hadde været tatt paa raad saa hadde jeg sagt: "Aa, bry dere ikke med noget slikt, særlig ikke for mig ringe og ubetydelige, som kun av Guds naade er det jeg er og har kunnet utrette i Guds rike." Men nu er det gjort og saa vil jeg atter si eder alle hjertelig takk for denne eders hyldest og varme hjertelag som ogsaa herved er vist mig. Og til pastor Haaland vil jeg faa si takk for den anerkjendelse han har gitt min hustru og mine døtre. Ja, uten min hustrus hjelp hadde jeg ikke kunnet utrette det halve av det jeg har formaadd aa gjøre. Hun har været mig en god raadgiver og trofast medhjælp i arbeidet. Gud være takk for sin store naade.

Eders ringe tjener i Herren,

J. J. Akre.

Øser du av det rette kildeveld?

Gud! du er min Gud, jeg vil søke dig aarle, min sjel tørster efter dig. Sl. 63, 2.

Den, som tørster, han komme; den, som vil, han motta livets vann uforskyldt! Aap. 22, 17.

Tørst kan være et sykdomstegn. Den febersyke plages av en tørst ,der ikke kan stilles, og den, der er blitt smittet av denne verdens lyst, er som feberpatienten eller den stakkars dranker: Tørsten stilles ikke, men avler ny tørst.

Men tørst kan ogsaa være et sundhetstegn, den maate hvorpaa legemet gir til kjenne, at det trenger til vann. Hvis vi aldri tørstet, vilde vi ikke gi vaart legeme den tilførsel av vann, som det har behov for at vi kan leve. Og denne naturlige tørst kan stilles, og den gir ingen smertelige eller heslige eftervirkninger.

Hvor der er mange her i verden, der tilroper dig: Den, som tørster, han komme! Men vilde vi slukke vaar tørst ved disse kilder, vilde vi erfare, at det kom til aa koste oss mere, enn vi anet. Koste oss et liv i synd og tomhet og en evighet i fortvilelse. Men naar Jesus sier: kom til mig for aa drikke, saa koster det ingenting. Prisen har han betalt, du har kun aa komme, bøie dig ned ved kildens rand og drikke.

Det skule du gjøre aarle, tidlig i ditt livs morgenstund og tidlig hver dag.

Kommer! lød en hellig stemme
I forjettelsenes tid:
Herren ei sitt folk vil glemme,
Hver, som tørster, kommer hit!

Kjøp av dette kildeveld
Lægedom for syke sjel!
Hvi betenker du dig lenge?
Kom og kjøp foruten penge!

Kr. Jensen, sogneprest.

Krig — paa avbetaling.

Naar folk i vaare dager sukker under de knugende økonomiske byrder bør de erindre at verdenskrigen blev tatt "paa avbetaling", og at hele verden ennu i mange aar faar være med aa betale den regning. Vi skal aldri glemme hvad denne krig kostet, og vi bør stadig paa ny minne oss selv og hverandre om dette.

Ifølge de beste statistikere kostet verdenskrigen ca. 30 millioner menneskeliv og ca. 400 millarder dollars—oplystes det paa den kristelige pressekongress i Køln. I Amerika er det gjort følgende beregninger som illustrerer denne sums enorme størrelse: Med disse penger kunde man bygge et hjem til 2500 dollars med 1000 dollars til innbo og plasere det paa 5 acres jord til en verdi av 100 dollars pr. acre og gi dette til hver eneste borger i De forente stater, Kanada, Australien, Wales, Irland, Skottland, Frankrike, Belgien, Tyskland, Russland.

Efter aa ha gjort dette vilde der være penger nok tilbake til aa gi hver by paa 200,000 innbyggere og derover i disse land et bibliotek til 5 millioner dollars, et hospital til 5 millioner dollars og et universitet til 10 millioner dollars.

Av resten kunde man sette til side en sum som med 5% rente vilde lønne for alle kommende tider med 1000 dollars i aarlig lønn 125,000 lærere og 125,000 sykepleiersker. Enda vilde man ha en god slump penger til overs.

Saa meget har vaar generasjon opbrukt i løpet av 4 aar for aa drepe, myrde og ødelegge mest mulig. Kan man saa undre sig over de daarlige tider?

Hovedhjørnestenen.

En lærd mineralog, som med lidenskap hang ved sine stener, blev syk, og en lang tid var han lidende og følte sine krefter svinne. Ofte talte han om sin bortgang og alltid med full hengivelse og salig glede.

Hans endelikt skulde imidlertid ikke komme denne gang. Sykdommen avbrøtes og kreftene begynte aa vende tilbake. Da han var helbredet, spurte hans læge ham: "Hvorav kan det vel komme, at De denne gang med saa stor ro tenkte paa Deres bortgang? Deres blikk rettedes ikke lenger som før mot Deres kostbare mineralsamling, som det tidligere var Dem en pinlig tanke aa skulle maatte forlate." Med et salig smil svarte den lærde: "Jeg skal forklare Dem det: Jeg har funnet en sten, som er mig herligere enn alle de andre. Den bærer jeg hos mig, og den tar jeg med mig hinsides — det er hovedhjørnestenen."

Bønn som koster.

Mange mennesker er glad i aa be; de ber fordi de tror paa bønn og fordi de kjenner de trenger aa be. Men der er et langt skritt mellem det aa be slik i sin almindelighet, og det som vaar Frelser kaller aa vaake og be, be saa vi kjenner det, be saa vi blir trette og slitne. Kjenner vi ikke noget til dette, vil vi ikke kunne faa all den velsignelse og kraft av bønnen som det er Guds mening vi skulde. Vi vil ikke kunne komme vaare brødre og søste ute paa misjonsmarken til hjelp, overveldet som de er av hedenskapets knugende mørke. Vi vil ikke kunne nedbe nogen vekkelse over vaart land. Vi vil ikke kunne be sjeler inn i Guds rike. Det maa koste oss noget aa tjene Gud, ogsaa aa tjene ham ved bønn. Vi maa ikke vegre oss ved aa lide litt her. La enhver av oss spørre sig selv: I hvilken utstrekning er jeg med paa aa utvide grensene for Guds rike ved personlig lidelse, ved personlig selvfornektelse, ved personlig offer av tid og hvile?

Det som koster lite er lite verd.

Efter Hudson Taylor.

Indremisjonspresten.

Et Kapitel av Præriens Saga.

I rykende snestorm og bitende vind
han for over sletten litt saar i sitt sind,
at saadant han skulde forsøke.
"Det nytter dig ikke, du kommer ei frem;
for sneen er fotdyp og veien er slem,
og vinden begynner aa øke."

Saa sandt som de talte, saa velment det var,
saa var der til alt kun et eneste svar:
"Men jeg maa allikevel prøve.
Begravelse skal det jo være idag,
jeg kan ikke svikte, det er jo mitt fag
slik kjærlighets gjerning aa øve."

Saa drog han iveien og hørte ei paa
hvor kone og barna var finke aa spaa
om senstorm og annen ulykke.
Og til aa begynne med gikk det jo godt;
men vinden sig vendte til nordvest helt braatt
just som han var kommen et stykke.

Han kom omtrent halveis, da blev der et veir
saa fælt som han aldri har sett det før
med rokk og med bitende kulde.
I luntetrav gikk det nok ennu en tid,
for spandet var uthvilt og gjorde sin flid,
nu viste han ei hvad han skulde.

Aa stanse paa prerien kunde han ei,
og vende tilbake den selvsamme vei
det vilde ei heller ham nytte.
"Jeg vet at de venter, fortsette jeg maa,
er lykken mig gunstig kan jeg treffe paa
et farmerhus eller en hytte."

Der mistet han veien, ei spor var aa se,
dog gikk det en stund gjennem dynger av sne,
for tapre var disse smaaheste.
Da kastet han tømmene, lot det staa til:
"Ja nu faar I springe just dithen I vil,
de vet nok aa gjøre sitt beste."

Han merkede tretthetens lammende makt,
og huskede paa hvad saa ofte var sagt
om søvnen som dødens forgjenger.
Han mannet sig op, sine hender han slog,
mens isnende kulde igjennem ham jog,
han syntes, han stod det ei lenger.

Det lakket paa dagen og mørket falt paa,
mens snestormen raste og snedriver laa
henstrakt over preriens vidder.
Han bad til Vorherre om frelse i nød:
"Skal her jeg omtumles, saa blir det min død,
mens angstfull derhjemme de sitter.

Men Fader, du vet jo, jeg mente det vel,
aa bringe litt trøst til en sørgende sjel
av gudsordets levende bekke."
Kanhende det var litt dumdristig av mig
med fare for øie aa legge ivei,
og enda til maalet ei rekke."

Han følte sig styrket ved bønnen til Gud,
og gjorde sig rede og hoppede ud,
litt motion kunde han trenge.
Han holdt sig i sleden, mens hestene gikk
og derved en gavnlig bevegelse fikk,
"slik kan jeg nok klare det lenge."

Med engang han syntes at vinden holdt op,
hans heste sig snudde litt, saa blev det stop,
og beina i bakken de satte.
Han var i et skogholdt, og der var der ly,
men bortenfor hørte han snestormens gny,
"her altsaa skal vi overnatte."

"Ja vi skal nok greie det godt skal I se,
for her finnes ly og her finnes der ved."
Han snakket som til kammerater.
"Vorherre vil ikke at vi nu skal dø,
tilstrekkelig har jeg av havre og hø,
av dækkener, klæder og matter."

Saa skrapet han sneen av hestenes rygg,
la dækkener paa dem og følte sig trygg,
"for hestene er ingen fare."
Men han som skal vente til morgenen gryr,
i embedets medfør ei uværet skyr —
hvordan mon skal presten det klare?

Han skuffede sneen til grunnen blev bar,
av trende snevegge saa høi som han var,
et snehus for hestene bygget.
Saa satte han spandet i snehuset inn,
det føltes nok koldt; men der fantes ei vind,
paa høiet alt flittig de tygget.

"Se her, mine venner, I skal ikke dø,
nu skal I faa nok baade havre og hø,
taalmodig I ventet paa "feeden."
Men jeg maatte først lage stalden istand,
gjør eder tilgode det beste I kan,
mig selv faar jeg tenke paa siden."

Han turde ei sitte, han visste for vel
han da vilde sovne og fryse ihjel,
"Gud ga mig en lekse aa lære.
Hvorlenge kan jeg holde mot i min barm?
Hvorlenge kan jog holde føtterne varm?
Inatt har visst mange det værre.

Varmstenen i sleden var isende kold,
og klokken var ikke stort mere enn tolv,
syv timer til dagen fremlyser.
"Nu vil jeg forsøke aa gjøre op ild,
min Gud mig vil hjelpe, saa jeg faar det til,
paa føtterne mine jeg fryser."

Han hoppet, han trampet, han gikk og han sprang,
men natten var iskold og natten var lang.
Ny varme, nytt mot han behøver.
Han skuffede sneen og traff paa en sten,
ved siden av den laa en avbrukken gren
og spaden til økse han prøver.

Og stykke for stykke han hugget og sled
men endelig laa der en dynge med ved,
"min leirild skal varme og lyse."
Og kvister han samlet; litt høi la inntil,
det lykkedes for ham aa gjøre op ild,
saa nu skal han slippe aa fryse.

Og ilden den flammede lystig en stund,
han følte slik trang til aa ta sig en blund,
han syntes der var ingen fare.
For graaben, som hylte i snestormens gny,
her hadde han varme, her hadde han ly,
med spaden vil han sig forsvare.

Han hørte i døssen en velbekjent lyd,
og hestene vrinsked, vred hoderne syd,
hvad er det vel nu som skal hende?
To veldige heste med kjørere kom,
en mann sprang av sleden, og saa sig litt om,
han syntes det hele aa kjende.

"Vi vaagede hele den stormfulle natt,
mens lyset i vinduet vinkede matt
til dem, som var stedt uti fare.
Omtrent klokken 3 fikk vi øine din ild,
da visste vi sikkert at nogen for vild,
her er vi paa tegnet aa svare.

Vi har til vaart hjem kun en liten mils vei,
med vinden i ryggen, kom, du, gaa med mig,
paa "teamet" vil gutten ta vare."
Men presten han svaret: "Hjelp mig spenne for,
de lystrer ei andre, jeg følger jer spor,
takk Gud, som paa bønner vil svare."

— *E. M. H.*

Ovenstaaende er ifølge "Folkebladet" bygget paa en virkelig tildragelse.

From our Financial Secretary.

"Who Said That?"

Dear pastors and members of our church in Canada.

"You will not get a cent from me for the budget as long as you are sending it down to the States." "Who said that?"

Jesus once said "I must work the works of Him that sent me while it is day: the night cometh when no man can work." And later when Paul wrote to Timothy he said: "Study to show thyself approved unto God, a workman that needeth not be ashamed, rightly dividing the Word of Truth." Study to show thyself approved unto God, a workman that needeth not be ashamed, a workman that is doing the work of Him that sent him, never need be ashamed.

Now we have a great work to do as a church, to gather in the necessary funds to carry on our Home and Foreign Missions, Schools, and Institutions of Charity. This is not the work of somebody else which we are just helping support. No, it is our wor. It is your work and mine.

Having been elected Financiel Secretary of our District, I wish to share with you in this our common work.

Letters have been sent out to all the pastors of the District, and several have reciprocated. Here are parts of some letters received:

"We are grateful to God for what He permitted our congregations to do during the year 1933 . . . It took most of the year to get it all in, but we were pleased when we could do what was asked of us . . . We shall do all we can."

Another writes: "We shall do the best we can also this year. . . I think the envelope-system you are referring to is very good. I shall write for them today."

From another letter: "Forholdene er ikke lyse . . . Jeg vil selvfølgelig gjøre alt jeg kan."

Here is from another: "In the past year the budget quota was raised in full or a little better in some instances." This was done although the pastor did not get by far all his salary.

Another writes: "When the information about our church has been given so the people know about our work, . . . the people will give . . . I can assure you that you have my fullest support."

Here we pastors have an important work: to let the people know that we are not sending money to the States to be used there, but that we have been getting almost four (4) times as much from the Home Mission as we have sent in to the Treasurer each year.

Some congregations are blank for years. Why?

May not much of the blame for this be laid at the pastor's door; especially so, when we hear such statements as was heard at a certain place: "Det var snild prest vi hadde da, ti han navnte ikke noget om at gi til missionen."

May God be permitted to give us a vision of the great work. "Where there is no vision, the people perish." Prov. 29, 18.

Let every pastor and every member pray that God may have His way with the individual. Pray that souls may get right with the Lord. Pray earnestly: "Thy will be done on earth as it is done in heaven." Then take hold. If we so do, then Canada District will "go over the top." May we all by God's grace be true to Him.

It is no easy task. But because it is hard, let us determine to win. Best wishes for your success.

Your co-worker,

G. J. Ostrem.

Questions for the Quiet Hour

Answers to the questions in the March Issue of Hyrden:

1. Solomon (Prov. 1, 7).
2. When the seventh seal was opened. (Rev. 8, 1.)
3. Joab (2. Sam. 19, 6.)
4. . . ."that we may apply our hearts unto wisdom." (Psalm 90, 12.)
5. Paul to the Corinthians. (1. Cor. 3, 2.)

Correct answers were sent us by Erik B. R. Haave, Cameo, Sask.; Marius Martinsen, Midale, Sask.; Mrs. Walter Hanson, Weldon, Sask.; Eilert Knudtson, Donalda, Alta.; Mrs. S. Birkeland, Lea Park, Alta.; Mrs. Enok Dyrland, Kyle, Sask.; Mrs. Theo. Notland, Morrin, Alta.; Miss Mabel Peterson, Regina, Sask.; Mrs. P. Notland, Morrin, Alta.

Who can answer the following questions? The answers to these questions and the questions in the Easter Extra-Issue must be sent to the Editor of Hyrden before the end of April. Send your answers on a card. The names of all who send us the right answers will be published in the next issue of Hyrden.

1. With which Philistine king did David twice find refuge?
2. Who lived at Nob?
3. Who rent his clothes and said: "Am I God, to kill and to make alive?"
4. What did the rod of Aaron yield?
5. What did the Angel of the Lord tell Hagar to do?

From a letter: With thanks for the messages contained in Hyrden. — E. B. R. H.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

Mrs. S. B. BRUN, Editor, Broderick, Sask.

A letter has come from Dr. Bergsaker, asking that we request our women's organizations to make a special effort for the Lenten, or first quarterly in gathering of our church.

The Lenten Season is the time set by the W. M. F. for its Self-Denial offering to the charity work of our church. We have already, through the W. M. F. columns in "Hyrden", been reminded by our Self-Denial Secretary, Mrs. Dahlen, of the opportunity we here have for kind and thoughtful Christian service to the helpless and homless. Also through Mrs. Lerseth's interesting article we had a glimpse of the work which our Self-Denial Offering helps to support.

We do *not* need to be reminded of the scarcity of ready money—most of us are quite acutely aware of that fact. However, we have noticed how ingenious we humans are in managing to get a few cents for something we do really want.

If at all possible, who would not want to take part in this work? Who would turn an orphan, empty-handed from their door!

Who does not love old folk and want to do something for them! We can through our church give a helping hand, just as surely, and certainly more efficiently, than if they were at our very door.

So in bringing you Dr. Bergsaker's request, we feel certain that our best method of complying with it, would be to take part whole-heartedly in the above mentioned offering. God loveth the cheerful giver!

May many of our women, also in these diffcult days, experience the joy of having shared their "living" with another even less fortunate.

"Let us walk kindly, friend;
We cannot tell how long this life shall last,
How soon these precious years be overpast;
Let love walk with us, friend."

"Let us walk quickly, friend;
Work with our might while lasts our little day,
And help some halting one to find the way.
And may God guide us, friend."

An Eventide.

No help for it—Hans Myhra had to be taken to the Old Peoples Home. It was but a year since his wife, Guro, died. Since then he had been alone. Up to the last, he had been chopping wood around on the farms, but now he had to give up. He was close to eighty years of age.

Once in a while a woman would come to clean up; for he must have it clean and orderly.

The windows had white curtains and were filled with flowers. The flowers of Hans Myhra were known far and wide. Even the doctor's wife came to ask for cuttings. And what did he not get out of his little garden-patch! An old apple tree bore every year unfailingly—but it was mostly the flowers, Hans Myhra loved with exquisite tenderness. Along the sunny way stood large blue-bells and golden stars, winter phlox and peonies. Hans would have nothing but perennials; they were his friends. He longed for each spring to bring back his beloved flowers. As far back as he could remember, he had loved flowers.

His mother used to tell that when he was little, and she wanted to stop his crying, all she had to do was to bring him a flower. The flowers were the most beautiful of all the Lord's creatures, Hans used to say.

And now—he was to leave it all. They wanted to send him to the Old Peoples' Home. He had been bed-ridden for several days.

The Myhra farm had been his home since he was born. How could he leave the place—let alone the flowers. Of course, he was getting old and helpless; but somehow, he had hoped that death would come to him some sun-shiny day, when the flowers were in bloom, and take him right from his beloved home to God's endless, boundless flower garden. For flowers there must be, up yonder where everything was so beautiful! But no—the Old Peoples' Home it had to be. And then maybe his roommate might not like flowers—or flowers might not be permitted in the windows. One could never tell.

"Oh, dear Lord God," he cried, "I cannot live without flowers."

Today, between one and two o'clock they were coming to fetch him. If only something would happen between now and then, so he did not have to go. Perhaps they starved people, and scolded—and there might be rough ones among the inmates. Besides everyone would be a stranger to him. Hans loved the Myhra farm with his whole soul.

He heard a horse drive up into the yard and he watched the door intently. Two young blustering farm boys came to get him. Hans wished he might die right there and then.

"Now get into your clothes as fast as you can," they told him. They did not know how it hurt. With trembling hands he got himself dressed. He looked around on his flowers—could he not take them along?

"Flowers! What crazy woman's idea is that? We are come to fetch Hans Myhra—and tomorrow we'll come for your trunk and clothes."

Never in his whole life had Hans felt so heavy at heart as when he left the Myhra-farm to go to the entirely unknown Old People's Home.

* * *

See—there lay the Old People's Home beautifully situated, with large, fine trees in the garden, and a yard both wide and clean. A flock of chickens was peacefully parading about—and, to make the picture of comfort, peace, and harmony complete, some old women sat busily knitting in a seat by the pond.

The directress, Sister Agnes, came out to meet him and gave him a hearty handshake as a welcome.

"I hope you will feel at home among us," she said cheerfully, with a kind smile. Her blue eyes were bright with goodness. She was young and lively, and spread sunshine wherever she went, did Sister Agnes. A ray of hope lighted up the face of old Hans Myhra. Perhaps — —

* * *

Hans lay in his bed, all dressed up in a clean, white shirt—and he was treated to coffee and raisin-bread. The bed was certainly good—verily, did he not lie on a mattress, and for the first time in his life; for he had never had anything but straw for bedding before.

There was another bed in the room. An old man sat in a wicker chair, reading. It seemed to Hans, as if he had seen him before. Certainly it was Amund Jerdet. They had "read for the minister" the same year, and he had been such a kind, quiet boy. He would have no trouble with such a roommate. That was one sorrow taken away.

Everything was painted light blue. In front of his bed stood a small table with a white linoleum cloth on it. The window was large, wide and low, and on the sill stood one flower in a pot—it was a red geranium, but not as nice, by far as his own. His flowers, yes—he sighed—now they would all fade and die. Hans could not help it; the tears began to flow.

"Do not cry, Hans," the sister said to him, as she lay her hand softly on his, "we shall be kind to you."

"But oh, my flowers,—my flowers will all die."

Next day the wide sun-window was completely filled with his flowers, his very own. Sister Agnes promised that she herself would water them and take as good care of them as Hans had done.

One more exiety gone.

On the small table by the side of his bed stood the finest flower he possessed—a yellow, velvety moccasin-flower. Besides, there was also his old alarm clock, his pipe and tobacco box, the old book of family sermons, his hymn book and his glasses.

All he really cared for was there. Above his bed hung a picture of his beloved Myhra-farm. He and Guro, sat on the front steps. The doctor's wife had taken the picture one fine summer day.

Hans had never thought that an old People's Home could be such a lovely, homey place. All was comfort and peace. True, he had to stay in bed, but he had no pains. He and Amund, his old confirmation friend, talked about the days of old. Sister Agnes tended him with all care, and once in a while she stroked his hand and smiled so beautifully to him.

Everything was so blessed and good. Hans had no cares now. What a God-send to come to such a wonderful place. He had so much to be thankful for. He could read, and he could enjoy his flowers. His fuchsias flowered with heavy drooping blossoms, and his geraniums had a mass of light and dark flowers.

Every flower had its history and its memories. The days went so fast. Often the doctor's wife visited him, and when she came, she would bring either a flower or a cake. The minister, too, called on him, spoke and sang, and mostly about the land, where all tears are wiped away.

Once and again the singing society would come. How wonderfully they sang. It seemed to Hans, as if he could see the angelic host around the throne of God. The Lord had, indeed, been good to him. Last, but not least, just now at eventide. Here Hans would prepare himself for the last journey: the journey to the wonderful flower-garden up yonder.

Arr. from "The Friend."

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE COLUMN

Where to turn in the Bible.

The best way to learn the Bible is to study it for everyday life. To learn facts about the Bible as you learned geography at school is not to learn it to the greatest profit. You must learn it in order to live it.

There is something in the Bible for every condition of mind and soul, some passage to suit every need. Our advice in the study of the Bible is to make a list of passages suited to certain conditions, and so learn the Bible as it fits human needs.

Read the following list, and see if you can choose a passage more suited to the condition mentioned.

When men fail you, read Psalm 27.

When you feel the burden of sin, read Psalm 51.

When you are worrying, read Mathew 6, 19—34.

When you are discouraged, read Is. 40.

When faith is giving way, read Hebr. 11.

When you need courage, read Joshua 1.

If you want to be fruitful, read John 15.

When you feel grateful for blessings, read Psalm 105.

When God seems far away, read Psalm 139.

If you want advice on prayer, read Luke 11, 1—13.

There are hosts of human needs and conditions which find their answer in some sweet passage of Holy Writ. The student should make a list of them and memorise them; then, when the need arises, the mind and the heart will at once turn to the solace of God's Holy Word. Further suggestions along these lines are:

1) Jesus meets our every need. Make a list of how he does so. Here is a start.

Am I walking in the dark? "He is the light of the world."

Do I hunger for better things? He is "the Bread of life."

Do I feel my weakness and dependence? "I am the Good Shepherd," He says.

Am I in need of guidance? "I am the Way," He assures us.

Do I feel my sin? "Jesus—for He shall save His people from their sins."

2) The Bible is full of characters for our encouragement and inspiration.

Job should assure us that not all suffering is punishment.

Abraham is a lesson in faith in God's promises.

Joseph should teach us to believe that God has a plan for our lives.

Moses is an example of faithfulness.

Wenever we take up the Book to read or study let us say to ourselves: "What does God want me to learn to-day from this scripture?"

The Second Mile.

"To do what is expected
And what you have to do,
To love your friend and neighbor
Who does the same to you,
To give to those you favor
And smile to those who smile
Is very, very easy
'Tis walking just one mile.

But helping those who suffer
When help means sacrifice,
To lift your neighbor's burden
And gladly pay the price —
In giving aid to patients
Is charity worth-while
To sacrifice for others —
That is the Second Mile.

To do your Christian duty
'Mid danger and 'mid loss,
To lift a load for others,
When lifting is a cross,
To sacrifice your comfort
And do the thing worth-while
Denying self for others —
That is the Second Mile.

The first mile of your giving
Is only your "fair-share,"
It is not self-denial
To give what you can spare;
Your All to God surrender,
And live the life worth-while,
To give as gave the widow —
That is the Secand Mile."

* * *

Individuals and Ladies Aids who, last fall, donated to the fund for Bertha Anholt Groheim ,enabling her to go east for teartments, will be glad to know that she is somewhat improved, and at the last report, was able to stand. She was accompanied by her sister, Sadie Anholt. We sincerely hope that this young woman, who was, by the way, a member of the first student body at Outlook College, may again, after years of helplessness, enjoy, at least, comperatively good health. In any case, we know those who contributed will not regret having given her the opportunity of visiting this specialist, which she felt was a last resort.

Never take your Christianity from Christians, but ask yourself: "How would the Lord have me act?" And follow him.

Practically every man is an atheist who lives without God in the world. — A. W. Hare.

The Taleteller.

(To be read at your next meeting)

There is a deadly power in an unconsecrated tongue. It was one of the early laws given by God to the children of Israel: "Thou shalt not go up and down as a tale-bearer among thy people." (Lev. 19, 16.)

Does anyone ask why? Twice over we are told in Gods word: "The words of a tale-bearer are as wounds." (Prov. 18, 8 and 26, 22.) Yet where is the street in which no tale-bearer lives? Who knows a church or family where the tale-bearer has never entered?

Again we are told (Prov. 26, 20): "Where no wood is, there the fire goeth out; so where there is no tale-bearer, the strife ceaseth."

If every tale told against others were carried straight to God and poured into his ear, from a loving desire that the one who is in the wrong should be put right, God would most surely hear, and quarrels, disputes, and "woundings" come to an end.

Power over the tongue is one of the rarest gifts. Man has learnt to tame steam and impel steamships across the ocean; has tamed electricity, to make it obey his will in conveying messages from continent to continent; has tamed wild beasts and wild savages; but — "the tongue can no man tame." (James 3, 8.) Even David found the task too great. (see Ps. 39, 1—3), and later on prayer: "Set a watch, o Lord, before my mouth; keep the door of my lips." (Ps. 141, 3.) When self is the engine driver of the tongue, no wonder damage is done.

For thirty-three years the blessed Savior spoke words which were spirit and life to those who heard Him (John 6, 63). In His mouth was found no guile (1. Pet. 2, 22).

Only as we trust Him to make our tongues His instruments, can we, too, have guileless lips, overflowing with blessing at all times. — *M. Baxter.*

Not too old-fashioned yet.

A certain evangelist has been speaking in the open air. At the close of the service a Communist approached him, saying: "Why waste your time and talents preaching this old-fashioned stuff in these modern days?" The evangelist just asked God for guidance, and then replied: " Have you electric light in your home? as you like modern things." "Yes," said the Communist. "Do you leave your blinds pulled down in the morning, then?" "No, I like my share of sunshine," observed theCommunist. " But don't you find the sun too old-fashioned in these modern days?" queried the evangelist. The Communist didn't answer. — Thank God the old Gospel is not out of date, but is still the power of God unto salvation. — *S. T.*

Always shining.

Never once since the world began
Has the sun ever once stopped shining.
His face, very often, we could not see,
And we grumbled at his inconstancy,
But clouds were really to blame, not he,
For behind them he was shining.

And so, behind life's darkest clouds,
God's love is always shining.
We veil it at times, with our faithless fears
And darken our sight with our foolish tears,
But, in time, the atmosphere always clears,
For His love is always shining.

— *John Oxenham.*

The Senior Choir of Bethesda Congregation, Rev. J. Hilland's charge, Wilcox, Sask., has donated to the church twenty five text editions of the new Concordia and ten music editions.